

Arrest

nr. 71 398 van 6 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 februari 2009 het Rijk binnen en diende op 21 april 2010 een asielaanvraag in. Op 8 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Addis Ababa (Ethiopië) en tot de etnische groep Oromo te behoren. U werd op 11 september 1987 geboren te Addis Ababa. Sinds uw geboorte tot u de leeftijd van 8 of 10 jaar bereikte woonde u in de Merkato-wijk te Addis Ababa. Nadat uw vader om een u onbekende reden overleed, verlieten uw moeder, uw oudere zus M. en uzelf noodgedwongen de woning in de Merkato-wijk en trokken jullie naar de Piazza-wijk alwaar jullie op straat gingen leven. In 2001 of 2002 liet uw oudere zus M. en u jullie moeder achter op straat in de Piazza-wijk en gingen jullie op zoek naar voedsel. Toen jullie terugkeerden bleek uw moeder verdwenen te zijn. Op een dag toen u en uw oudere zus M. op straat leefden werd uw zus door 3 onbekende personen meegenomen. U deed circusacts op straat en werd ontdekt door een Mongoolse circusmakelaar, C.. U leefde op straat in de Piazza-wijk tot 2004. In 2004 trok u in bij de Mongoolse vrouw, C., alwaar u gedurende 3 jaar in haar woning in de Bole-wijk in Addis Ababa trainde als acrobate. Op een dag in 2006 deed u samen met C. een circusact op straat in de Wenget-wijk toen u uw oudere zus M. ontmoette. Uw oudere zus M. vertelde u dat ze via mensen vernomen had alwaar ze u kon vinden. Uw oudere zus M. vertelde u dat ze uitgehuwelijkt werd aan een oude man en thuis werd opgesloten. Ze voegde er aan toe dat ze na haar ontvoering onder dwang 'FGM' (Female Genital Mutilation) onderging. U ontmoette uw oudere zus M. sindsdien ongeveer 4 of 5 keer wanneer ze u bezocht in het huis van C. alwaar u tot 2006 resideerde. In 2007 werd u via C. aangeworven als acrobate in het circus Afrika Afrika. U ondertekende een arbeidscontract met circus Afrika Afrika in Ethiopië en C. regelde vervolgens uw paspoort- en visumaanvraag. Vervolgens trok u op tournee met het circus Afrika Afrika naar Oostenrijk. Na enkele maanden in Oostenrijk getoerd te hebben reisde u met circus Afrika Afrika naar Duitsland. Vervolgens reisde u met het circus Afrika Afrika naar Zwitserland en toen terug naar Duitsland. Intussen was het 2008 en reisde u naar Tanzania om een act in te oefenen. U verbleef 1 maand in Tanzania waarna u naar Addis Ababa (Ethiopië) reisde en aldaar 3 dagen verbleef in de woning van C. om een act in te oefenen. In 2008 verliet uw arbeidscontract met circus Afrika Afrika. C. kon u echter een nieuwe functie bemachtigen in circus Dragone (Franco Dragone Entertainment Group te La Louvière). U trainde in België voor een act die uitgevoerd zou worden te Macau (China) doch de 5 andere meisjes waar u de act mee inoefende vertrokken in maart 2010 met onbekende bestemming waarna uw contract met circus Dragone beëindigd werd omdat u de act zonder uw collega's niet kon opvoeren. Op 21 april 2010 vroeg u in België asiel aan. U kreeg een relatie met de Rwandese F.H. (O.V. nr. 6.464.457 – C.G. nr. 09/14807) en werd zwanger. U vreest dat uw kind bij terugkeer naar Ethiopië gedwongen uitgehuwelijkt zou kunnen worden en gedwongen zou kunnen worden om FGM te ondergaan. U vreest tevens dat uzelf bij terugkeer naar Ethiopië op straat zal leven en het risico zal lopen om ontvoerd te worden, gedwongen zal worden om FGM te ondergaan en vervolgens uitgehuwelijkt zal worden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Zo legde u diverse vage, weinig aannemelijke en weinig verenigbare verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Ten eerste kan worden opgemerkt dat u een "vrees voor vervolging" inroept voor uzelf en uw kind (dat mogelijks van het vrouwelijke geslacht is) doch u slaagt er niet in te preciseren wie precies mogelijks de actoren van uw vervolging zouden zijn. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u vreest bij terugkeer naar Ethiopië dat u op straat dient te slapen omdat u geen familieleden in Ethiopië heeft (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 4 april 2011, p. 16). U voegde er aan toe dat u vreest dat u, net zoals het uw oudere zus M. overkwam, ontvoerd zou kunnen worden (p. 15), verplicht zou worden om FGM te ondergaan en vervolgens gedwongen uitgehuwelijkt zou worden (p. 15-16). U slaagde er echter niet in deze door u ingeroepen vrees voor vervolging te objectiveren en te concretiseren. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal "De mannen die mijn zus pakten zullen ook mij pakken" (p. 15) en u verklaarde dat uw zus door 3 personen werd gekidnapt (p. 7). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg "Wie zijn deze mannen?" (p. 15) repliceerde u echter "Ik ken hen niet" (p. 15) en wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal hierop vroeg "Wie denkt u dat 'deze mannen' zijn?" (p. 15) verklaarde u "Dat weet ik niet" (p. 15). Wat betreft het door u beweerde gedwongen huwelijk van uw oudere zus M. met een oude man (p. 7) en haar hier aan voorafgaande FGM (p. 16) kan voorts nog gezegd worden dat ook uw kennis over uw oudere zus' echtgenoot en FGM danig te wensen over laat. Zo verklaarde u de naam van uw ouder zus' echtgenoot niet te kennen (p. 7), niet te weten waar uw zus M. met haar echtgenoot precies woonde in Addis Ababa (p. 7 en 11), niet te weten

of de echtgenoot van uw zus eerder reeds gehuwd was geweest (p. 11) noch te weten of de echtgenoot van uw – intussen zwangere - zus reeds andere kinderen had (p. 11). U voegde er aan toe dat uw zus nooit enige poging ondernam weg te lopen van haar echtgenoot (p. 11) en u verklaarde niet te weten of uw oudere zus M. ooit de bescherming van de Ethiopische autoriteiten poogde in te roepen (p. 15). U verklaarde tevens niet te weten wie precies FGM toepaste bij uw zus M. (p. 16) en wat betreft het precieze tijdstip dat uw zus FGM onderging verklaarde u slechts in vage bewoordingen “nadat ze ontvoerd werd” (p. 16). Hieruit kan besloten worden dat uw kennis over de actoren, het verloop en de omstandigheden van het gedwongen huwelijk dat uw oudere zus M. ondergaan zou hebben alsook uw kennis over haar gedwongen FGM zo goed als onbestaande is hoewel u zich nochtans – voor wat uw eigen vrees voor vervolging – in grote mate baseert op de feiten die uw zus M. volgens uw beweringen overkomen zouden zijn. Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u de vraag stelde “Wie zijn de mensen die gewoonlijk besnijdenis opleggen?” (p. 16) verklaarde u enerzijds dat straatkinderen ontvoerd worden en besneden worden hoewel u er niet in slaagde toe te lichten wie deze personen precies zijn (cf. supra) en anderzijds beweerde u dat familieleden FGM kunnen opleggen (p. 16). Gezien u echter beweerde dat uw vader reeds overleden is (p. 3), beweerde niet te weten of uw moeder nog leeft (p. 3) noch waar uw moeder zich zou bevinden (p. 4), beweerde niet te weten of uw vader en moeder al dan niet zussen en broers hadden (p. 4-5), beweerde niet te weten of u nonkels of tantes heeft (p. 5) noch te weten of uw grootouders nog in leven zijn (p. 5), beweerde 4 broers te hebben doch hun namen niet te kennen (p. 5) noch te weten waar zij wonen (p. 5) noch te weten of zij dezelfde vader dan u hebben (p. 5) en samenvattend stelde geen familieleden te hebben in Ethiopië (p. 5) kan besloten worden dat de door u ingeroepen vrees voor uithuwelijking en FGM klaarblijkelijk geenszins uitgaat van uw familieleden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat FGM in Ethiopië algemeen beschouwd wordt als een familieaangelegenheid waarbij zelden hulp van buitenaf wordt gezocht” (zie informatie in administratief dossier) alsook dat het in principe de moeder is die beslist of de dochter al dan niet besneden wordt doch dat er een aanzienlijke druk van de sociale omgeving en traditie bestaat (zie informatie in administratief dossier). Zoals eerder reeds werd opgemerkt slaagde u er echter niet in toe te lichten wie precies u persoonlijk onder druk zou (kunnen) zetten (cf. supra). Tot slot kan opgemerkt worden dat diverse door u afgelegde verklaringen voor de asielinstanties niet overeenkomen met informatie dat uw visumdossier bevat. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u wel degelijk over een geboortecertificaat beschikte gezien u dit 2 in het kader van uw visumaanvraag op 21 januari 2009 op de Belgische ambassade te Addis Ababa voorlegde (zie informatie in administratief dossier) hoewel u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal nochtans expliciet verklaard had in Ethiopië nooit over identiteitsdocumenten beschikt te hebben (p. 13) en nooit in het bezit te zijn geweest van een geboortecertificaat of identiteitskaart (p. 13). Daarnaast bevat uw visumaanvraag uw curriculum vitae alwaar staat dat u van september 1996 tot september 2005 doorlopend school liep in diverse onderwijsinstellingen waaronder een secundaire school en instituut voor hoger onderwijs (college) (zie informatie in administratief dossier). Nochtans had u voor het Commissariaat-generaal verklaard dat u op 10-jarige leeftijd - hetgeen omstreeks 1997 moet zijn geweest -, meer bepaald toen u in het 4de leerjaar zat, de school stopzette omdat uw moeder geen geld meer had om voedsel en schoolgeld te betalen (p. 3 en 13). Gezien de tegenstrijdige informatie die opgaf in uw visumaanvraag en de door u afgelegde verklaringen voor de Belgische asielinstanties kan op zijn minst aan uw profiel als ongeschoold straatkind weinig geloof meer gehecht worden. De door u afgelegde vage, weinig aannemelijke en weinig verenigbare verklaringen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas. Bovendien kan opgemerkt worden dat u, hoewel u sinds 29 juni 2005 (zie informatie in administratief dossier) over een geldig Ethiopisch paspoort beschikte en bovendien herhaaldelijk en gedurende langere periodes buiten uw land van herkomst verbleef pas op 21 april 2010 besloot asiel aan te vragen (p. 16) naar aanleiding van het feit dat uw Belgische verblijfstitel verviel (p. 16). De vaststelling dat u jarenlang wachtte om een asielaanvraag in te dienen roept enige vraagtekens op met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen “vrees voor vervolging”. Het lijkt er immers op dat u louter een asielaanvraag deed om uw verblijf op het Belgisch grondgebied te consolideren. Uit al het voorgaande blijkt dat in uw geval bezwaarlijk gesproken kan worden van een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of van een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het door u voorgelegde Ethiopisch paspoort op naam van G.H.G. uitgereikt op 29 juni 2005 door het Main Department for Immigration and Nationality Affairs van de Federale Democratische Republiek Ethiopië alsook de hierin aangebrachte visa en Duitse verblijfstitel (Aufenthaltstitel) en wat betreft de door u voorgelegde tijdelijke Belgische verblijfstitels (nrs. B 0638141 75 en B 0357396 48) op naam van G.H.G.

en respectievelijk uitgereikt op 18 januari 2010 te Lint en 20 april 2009 te Antwerpen kan slechts gezegd worden dat uw identiteit, nationaliteit en professionele activiteiten in Europa geenszins worden betwijfeld en aldus geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept als “*ENIG MIDDEL*” de “*Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 17 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van de materiële motiveringsplicht*” in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt dat zij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden die haar in de bestreden beslissing worden aangewreven, gaat zij eraan voorbij dat uit artikel 17, §2 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de commissaris-generaal geenszins kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal ertoe verplicht is om een asielzoeker te confronteren met alle tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verweerder wijst er in dit verband ook terecht op “*dat niet alle tegenstrijdigheden aan het licht kunnen komen tijdens het gehoor. Pas nadat verzoekster werd gehoord op het Commissariaat-generaal heeft men de mogelijkheid om de verklaringen van verzoekster te onderzoeken, ze te vergelijken en te toetsen aan de gegevens van het administratieve dossier (R.v.St., nr.121.722 van 3 februari 2004)*”. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij meent dat artikel 17, §2 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden is.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië omdat zij vreest er net als haar zus, tegen haar zin te worden uitgehuwelijkt en bovendien besneden te worden. Verzoekster stelt eveneens te vrezen dat ook haar dochtertje het slachtoffer van besnijdenis zou worden.

3.1.1. Verzoekster is niet ernstig waar zij aanvoert dat de aan het administratief dossier toegevoegde informatie uit haar visumdossier “*foutieve informatie*” is die “*door een derde aan het visumdossier werd gevoegd*” en meent dat dit afgeleid kan worden uit haar eigen bewering “*dat zij niet zelf haar paspoort noch de visumaanvraag heeft ingediend*”. Verzoekster licht niet toe waarom haar eigen ongestaafde verklaringen doorslaggevend moeten zijn, noch toont ze aan waarom zij als negentien/twintigjarige in Ethiopië überhaupt niet zelf een paspoort en visum aanvroeg. Verzoekster staat immers niet in de negatieve aandacht van haar overheid en voert geen redenen aan waarom ze bijkomende financiële inspanningen zou leveren om een vals paspoort te betalen wanneer ze op eenvoudige wijze een authentiek paspoort kon verkrijgen. Bovendien is ook de “*Mongoolse circusmakelaar*” niet gebaat bij administratieve en logistieke problemen van haar werknemers, zeker niet nu dit gezelschap internationaal reist binnen Afrika en Europa. Ten slotte licht verzoekster niet toe waarom valse schoolgegevens zouden worden gegeven aan de ambassade die geen direct nut hebben bij de afgifte

van een visum voor artiesten. Verzoekster maakt derhalve geenszins aannemelijk dat de visumdocumenten onjuiste gegevens bevatten.

3.2. Het verzoekschrift gaat aldus voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat verzoeksters voorgehouden profiel van “ongeschoold straatkind” uit een “dakloos gezin” geheel in strijd is met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en verzonnen voorkomt. Verzoekster heeft niet enkel de middelbare school beëindigd maar ook nog hogere studies gevolgd. Dat verzoekster geen familie meer zou hebben in Ethiopië kan niet overtuigen nu niet wordt aangetoond wie dan wel het schoolgeld en zelfs hogere studies heeft betaald.

3.2.1. Hoe dan ook en daargelaten haar huidige ontkenningen over haar verleden, is verzoekster intussen een zelfstandige vrouw die voor haar vertrek geregistreerd stond bij de Kebele en over een geboorteakte en identiteitskaart beschikte en jarenlang als artieste heeft gereisd. Verzoekster toont dan ook geen kwetsbaar profiel aan en evenmin dat ze een groot risico loopt om het slachtoffer van gedwongen huwelijk en besnijdenis te worden. In zoverre verzoekster verwijst naar haar zus die het slachtoffer werd van een gedwongen huwelijk en besnijdenis, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij de voorgehouden problemen van haar zus uitvoerig en overtuigend kan toelichten nu deze haar ertoe zouden aangezet hebben om haar land van herkomst te verlaten en een nieuw leven te beginnen in Europa. Ook al was verzoekster toen haar zus werd ontvoerd *“in 2001 op 2002 (...) slechts 14 of 15 jaar oud”*, en heeft ze haar zus *“pas jaren later, in 2006”* opnieuw ontmoet en over de ontvoering en vrouwelijke genitale verminking gehoord, dan kan verwacht worden dat ze zich tijdens deze vijftal ontmoetingen uitgebreid informeert bij haar zus dienaangaande, minstens om de ernst en gegrondheid van haar eigen vrees te kunnen inschatten. Verzoeksters verklaringen zijn onvoldoende om het profiel van haar zus aannemelijk te maken.

Hoe dan ook en daargelaten of verzoekster alleenstaande is of uit een gezin komt, kan worden vastgesteld dat ze niet werd uitgehuwelijkt terwijl ze in 2007 of 2008 al 19 of 20 jaar oud was. Bovendien heeft ook niemand haar gedwongen tot besnijdenis. Dat verzoekster jaren later nu ze een zelfstandige moeder is, wel onder druk komt te staan van personen die verzoekster overigens niet nader kan toelichten, kan dan ook niet overtuigen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat iemand met haar profiel, met name een jonge zelfstandige vrouw die gestudeerd heeft en een internationale carrière uitbouwde als circusartieste en werkte voor verschillende circussen waarmee ze Europa rondreisde, in Ethiopië het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een gedwongen huwelijk of besnijdenis en dit door tot nu toe nog onbekende personen. Bijgevolg kan verzoekster evenmin overtuigen waar zij beweert te vrezen dat ook haar dochter het slachtoffer zou worden van besnijdenis en zij om die reden als *“vluchteling sur place”* dient te worden beschouwd. Immers enkel verzoekster is verantwoordelijk voor haar dochter aangezien ze volhoudt geen familie meer te hebben tenzij haar zus die aan haar kant staat en de vader van het meisje die geen Ethiopier is.

3.2.2. Ten slotte en niet allerm minst, heeft verzoekster jarenlang verbeid om internationale bescherming te vragen en heeft ze pas een asielaanvraag ingediend toen ze geconfronteerd werd met een illegaal verblijf. Verzoeksters argument *“Er was in de ogen van verzoekster geen reden om asiel aan te vragen zolang ze legaal in België mocht verblijven”* en zij pas *“een asielaanvraag indiende op het ogenblik dat aan haar arbeidscontract, dat voorzien was voor 3 jaar, abrupt een einde kwam, omdat ze zich dan pas onveilig voelde en voor een terugkeer naar Ethiopië vreesde”* bevestigt dat haar asielaanvraag in hoofdzaak is ingegeven om loutere verblijfsredenen, wat de geloofwaardigheid van haar beweerde nood aan internationale bescherming verder onderuithaalt. Immers van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land de nodige inspanningen onderneemt om deze bescherming te bekomen.

3.3. Voorts bespreekt verzoekster in het verzoekschrift in hoofdzaak de algemene situatie in Ethiopië inzake gedwongen huwelijken en genitale verminking en verwijst naar algemene informatie in dit verband. De Raad benadrukt dat het niet volstaat om te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster geeft bovendien in het verzoekschrift geen concrete toelichting bij de cijfers die niet per leeftijd of herkomst zijn ingedeeld. Geenszins kan uit het verzoekschrift blijken dat iemand met verzoeksters profiel zich desgevallend niet zou kunnen richten tot de vele organisaties die zich inlaten

met de belangen van vrouwen en meisjes. Bovendien kan niet blijken dat verzoeksters "sociale omgeving" van hoger opgeleide en/of professionele vrouwen haar onder druk zouden zetten of negatief staan tegenover haar beslissing inzake besnijdenis (zie "Nederlands "Algemeen ambtsbericht Ethiopie" dd. december 2010"; "Unicef feature "Unicef supports fight to end marriage by abduction in Ethiopia"; "Ethiopie: violence à l'égard des femmes", Organisation suisse d'aide aux réfugiés dd. 20.10.2010"; "Ethiopie: retour d'une jeune femme non accompagnée", Organisation suisse d'aide aux réfugiés dd. 13.10.2009"; "CORI Country Report dd. Januari 2010"; "The dynamics of social change: towards the abandonment of female genital mutilation/cutting in five african countries", UNICEF Innocenti Research Centre dd. October 2010"; "UNHCR Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation, mei 2009"; "communicatie mensenrechten comité van de verenigde naties CCPR/C/98/D/1465/2006"). Verzoeksters verwijzingen naar rechtspraak zijn evenmin dienstig aangezien, daargelaten of het vergelijkbare zaken betreft, de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. Verzoekster kan als moderne professionele vrouw zelfstandig beslissen over haar toekomst en deze van haar dochter. Dat ze de kans loopt te worden ontvoerd blijft louter hypothetisch. De Raad dient dan ook vast te stellen dat het asielrelaas verzonnen voorkomt en ingaat tegen de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en steunt hierbij op dezelfde argumenten als ingeroepen voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK